# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyň: **a) T. H., b) nezl. O. H., c) nezl. J. H.,** žalobkyně b) a c) zast. žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, všechny st. přísl. Ukrajina, t. č. pobytem Vysočanská 233/93, Praha 9, zast. JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou, se sídlem Polní 92, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň a), b) a c) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2012, č. j. 56 Az 4/2012 – 44,

**takto:**

**I.** Kasační stížnosti **se odmítají** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Zástupkyni žalobkyň JUDr. Janě Kuřátkové, advokátce, se sídlem Polní 92, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 7187,40 Kč, která ji bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobkyně a), b) a c) nese stát.

## O d ů v o d n ě n í:

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 2. 2012, č. j. OAM-44/ZA-ZA06-ZA05-2012, bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobkyň a), b) a c) o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že z výpovědi žalobkyně a) nevyplývá, že by jí nebo jejím dětem hrozilo pronásledování z důvodu významných pro azylové řízení, zvláště když potvrdila, že na území Ukrajiny neměla žádné potíže se státními orgány. Obavy žalobkyně a) jsou zapříčiněny jen nepříznivou ekonomickou situací. Žalovaný byl po provedeném řízení přesvědčen, že žalobkyně a) podala svou žádost pouze z důvodu snahy o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný neshledal ani jiné důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, když neochotu k návratu žalobkyně a) spojoval

pouze se snahou pobývat v Česku, kde jsou podle ní lepší životní podmínky než na Ukrajině.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně a), b) a c) bránily žalobou ze dne 6. 3. 2012, v níž navrhly, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítaly, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně byly přesvědčeny, že splnily zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12, 14 zákona o azylu, případně pro udělení doplňkové ochrany.

[3] Usnesením ze dne 23. 4. 2012, č. j. 56 Az 4/2012 – 20, Krajský soud v Brně žalobkyním a), b) a c) ustanovil zástupkyni JUDr. Janu Kuřátkovou, advokátku.

[4] Žalobkyně a), b) a c) podáním ze dne 29. 5. 2012 doplnily svou argumentaci tak, že vytýkaly žalovanému nezjištění aktuálních informací ze země původu žalobkyň. Žalovaný nadto jejich žádost o azyl posoudil ryze formalisticky bez řádného posouzení jednotlivých důvodů pro poskytnutí ochrany, a to zejm. ve vztahu k humanitárnímu azylu, když se nezabýval odloučením nezletilých děti od otce, jehož návrat je z důvodu zachování stabilního rodinného příjmu nemyslitelný. Návrat žalobkyň do vlasti bude spojen se zásadními existenčními potížemi, neboť jim nebude stačit jediný příjem otce, tudíž bude hrozit odebrání žalobkyň b) a c) z péče jejich matky. Žalobkyně nesouhlasily s tím, že své závěry žalovaný opřel pouze o výpověď žalobkyně a) a že sám nezjišťoval, jaká je situace na Ukrajině. Vzhledem k neznalosti žalobkyně a) měl žalovaný z vlastní iniciativy prověřit i ty skutečnosti naplňující hypotézy jednotlivých azylových důvodů, o kterých samotný žadatel pro svou neznalost českého právního řádu ani nemusí vědět nebo si na ně vzpomenout.

[5] Žalovaný se k věci vyjádřil podáním ze dne 2. 7. 2012, kde uvedl, že rozsah dokazování vymezila sama žalobkyně a) svou výpovědí, přičemž v ní uvedené skutečnosti nepředstavují jakýkoli důvod pro přiznání ochrany podle zákona o azylu. Námitku reálného rizika odebrání nezletilých dětí matce považuje žalovaný za nepodložené spekulace a za zveličení tvrzených skutečností.

[6] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 10. 2012, č. j. 56 Az 4/2012 – 44, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Současně přiznal odměnu za zastupování ustanovené zástupkyni žalobkyň. V odůvodnění rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že skutečnosti uváděné žalobkyní a) při její výpovědi byly ryze ekonomického charakteru (nedostatek pracovních příležitostí, absence finančních prostředků, nemožnost najít bydlení na Ukrajině). Žalovaný poskytl žalobkyni a) dostatečný prostor, aby uvedla všechny rozhodné skutečnosti pro posouzení případu. Žalobkyně a) sama uvedla, že neměla na Ukrajině žádné problémy se státními orgány, žalovaný proto neměl podle krajského soudu důvod opatřovat důkazy uváděné žalobkyní v žalobě. Krajský soud souhlasil se žalovaným, že žádost žalobkyně a) byla zjevně nedůvodná, neboť nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o pronásledování, možnosti pronásledování ani ohrožení vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Ekonomické důvody, které způsobují složitou situaci žalobkyň, nemohou podle krajského soudu naplňovat podmínky zákona o azylu pro vyhovění jejich žádosti. Žalovaný se správně zabýval možnosti integrace nezletilých žalobkyň b) a c) a dospěl k příslušným závěrům.

Krajský soud byl přesvědčen, že s ohledem na jejich nízký věk správně nehodnotil jiné skutečnosti v souvislosti s možností udělení humanitárního azylu. Pokud žalovaný konstatoval, že důvody pobytu žalobkyň a otce jsou ekonomické a že jejich společnému návratu na Ukrajinu nic nebrání, nemusel se proto zabývat situací rozdělení rodiny, pokud otec zůstane v České republice. Žalobkyně a) v průběhu řízení neuvedla, že by po návratu bylo nebezpečí nezajištění základních potřeb a možnému odebrání dětí, tudíž se touto otázkou nemohl žalovaný zabývat, neboť podle krajského soudu nemá za povinnost domýšlet skutečnosti za žadatele.

[7] Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2012, č. j. 56 Az 4/2012 – 44, se žalobkyně a), b) a c) (dále též „stěžovatelky"), bránily kasační stížností ze dne 17. 12. 2012, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). K přijatelnosti kasační stížnosti uvedly, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jejich vlastní zájem, neboť v napadeném rozsudku shledávaly zásadní pochybení, které by mohlo mít zásadní dopad do jejich hmotněprávního postavení. Namítaly, že svou žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany zdůvodnily zejména svou tíživou ekonomickou situací, přičemž po návratu na Ukrajinu by byly vystaveny bezvýchodné situaci, neboť by neměly kde bydlet, neměly by relevantní finanční příjem a děti by nemohly chodit do školy. Tyto obtíže by vyústily v zásadní existenční potíže a v neexistenci řádného zajišťování základních lidských potřeb s reálným rizikem odebrání obou dětí z péče matky. Stěžovatelky odkazovaly na údaje světové organizace UNICEF, podle které nedostatečná sociální politika na podporu rodin s dětmi má za následek, že téměř 65000 dětí vyrůstá ve státních ústavech, protože se o ně rodiče z důvodu své špatné sociální situace přestali starat. Stěžovatelky vytýkaly žalovanému, že si tyto informace neobstaral sám z úřední povinnosti a neposoudil je s ohledem na možnost udělení humanitárního azylu. Stěžovatelky nesouhlasily se závěrem krajského soudu, že žalovaný se touto otázkou nemusel zabývat, protože jej stěžovatelka a) ve své výpovědi neuvedla. Stěžovatelky mají za to, že řádné bydlení a právo na základní vzdělání dcer je základní lidskou potřebou bez dalšího, na což nemusela během správního řízení zvláště poukazovat. Špatná situace z povahy věci může přirozeně vést až k odebrání dětí z její péče; tento závěr přitom logicky vyplývá z podání, v nichž stěžovatelka žádala o poskytnutí mezinárodní ochrany, tudíž tato skutečnost jasně vyplynula již ve správním řízení. Stěžovatelky z judikatury Nejvyššího správního soudu dovozovaly, že žalovaný měl náležitě prověřit možnost udělení azylu i dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelky poukázaly na to, že otec dětí nebyl účastníkem předmětného správního, a že proto nikde nebyly zkoumány okolnosti svědčící pro jeho bezproblémový návrat na Ukrajinu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 3. 1. 2013 poukázal na to, že v případě stěžovatelek neshledal pronásledování ani možnost pronásledování ve smyslu zákona o azylu a rovněž v jejich případě neshledal ani ohrožení vážnou újmou podle § 14a zákona o azylu. Argumentace obsažená v napadeném správním rozhodnutí i v rozsudku krajského soudu plně odpovídá zjištěnému stavu věci. Námitku stěžovatelek ohledně řádného bydlení a práva na základní vzdělání dcer jako základní lidské potřeby bez dalšího považoval žalovaný za účelovou. Není povinností správního orgánu domýšlet skutečnosti žadatelem v průběhu správního řízení nevyslovené. Žalovaný se proto ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a považoval jej za správný.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelky jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeny advokátem.

[10] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., podle něhož *„jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* Pokud by tomu tak nebylo, tedy pokud by kasační stížnost stěžovatele ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahovala vlastní zájmy stěžovatele, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Přijatelnost kasační stížnosti je přitom třeba odlišovat od její přípustnosti (resp. absence některého z důvodů nepřípustnosti), která je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) či absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), jakož i důvodnosti kasační stížnosti jako otázky věcného posouzení stěžovatelem uváděných kasačních důvodů (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Institut přijatelnosti kasační stížnosti je snahou o rovnováhu mezi dvěma zájmy: zájmem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení objektivního práva. Pokud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele jako atribut její přijatelnosti, přičemž teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, posoudí Nejvyšší správní soud její důvodnost.

[11] Poté, co Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou, dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Nejprve je třeba připomenout, že stěžovatelkám byla soudní ochrana jejich veřejných subjektivních práv již jednou poskytnuta, a to individuálním projednáním jejich věci na úrovni krajského soudu a v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany; je podmíněn výše specifikovaným přesahem vlastních zájmů stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ představuje tzv. neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb., s účinností od 13. 10. 2005. Výklad tohoto pojmu včetně demonstrativního výčtu typických kritérií nepřijatelnosti byl proveden usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikováno pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž zdejší soud vymezil, že *přesahem „vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.* Jinými slovy, přichází-li stěžovatel toliko s námitkami, k nimž se Nejvyšší správní soud již vyslovil ve své dřívější judikatuře, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl závěr totožný s již dříve provedeným posouzením.

[13] V témže usnesení Nejvyšší správní soud vymezil, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[14] Ze spisové dokumentace se podává, že stěžovatelka a) podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 2. 2012. V řízení uvedla, že je ukrajinské národnosti, křesťanského vyznání, je vdaná a má dvě nezletilé děti (stěžovatelky b) a c)). Svou vlast opustila na podzim v roce 2004, neboť bydlela v nevyhovujících podmínkách v bytě své sestry, kde často nefungovalo topení a světlo. Stěžovatelka a) neměla na Ukrajině práci a neměla peníze. Na území České republiky se dostala minibusem přes Slovensko. Ukrajinu po svém odchodu opakovaně po krátkou dobu navštěvovala. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že v České republice má manžela, a protože jí jeho matka pomáhá. V současné době bydlí spolu s manželem v pronájmu 2+kk, který si sami zařizovali. Po návratu do vlasti by děti nemohly chodit do školy, protože není v místě jejího bydliště, ale daleko od něj; nadto zde mají otce. Stěžovatelka a) by chtěla v České republice zůstat, aby zde děti chodily do školy; projevila rovněž přání koupit si zde byt. Z návratu do své vlasti má obavy, protože by nevěděla, kam má s dětmi jít, přičemž by měla finanční problémy a neměla by kde s dětmi bydlet.

[15] V kasační stížnosti stěžovatelky namítaly nesprávné posouzení otázky udělení mezinárodní ochrany podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu, když po návratu do vlasti by byly vystaveny bezvýchodné situaci, neboť by neměly kde bydlet, neměly by žádný relevantní finanční příjem a děti by nemohly chodit do školy. Stěžovatelky tvrdily, že tyto okolnosti by vyústily v neexistenci řádného zajišťování základních lidských potřeb s reálným rizikem odebrání nezletilých dětí z péče matky s jejich následným umístěním v některém ze státních ústavů, přičemž se odkazovaly na údaje světové organizace UNICEF. Stěžovatelky vytýkaly žalovanému nezjištění dostatku informací, zejm. ve vztahu k jejich žádosti o udělení humanitárního azylu.

[16] Stěžovatelky v kasační stížnosti především navázaly na svá opakovaná tvrzení z dřívějšího řízení, totiž že v zemi původu nemají zajištěno bydlení a že v minulosti marně stěžovatelka a) hledala práci, tudíž se po návratu ocitnou v tíživé finanční situaci. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato námitka stěžovatelek nemůže být uznána důvodnou, neboť stěžovatelky zde namítají potíže výhradně ekonomického charakteru – srov. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„nespokojenost s ekonomickou situací žadatele o mezinárodní ochranu, že ve vlasti neměl dostatek finančních prostředků, nemohl sehnat práci, subjektivní pocit nespokojenosti se státním režimem, byť reálně podložený s hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením.“* V rozsudku ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 – 79, Nejvyšší správní soud vyložil, že *„obavy stěžovatele, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, že bude pronásledovaný pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu.“* Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitka stěžovatelek týkající se možné újmy způsobené horší ekonomickou situací v zemi původu je z hlediska azylově relevantních důvodů neopodstatněná.

[17] V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, v němž zdejší soud vyložil, že *„správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené.“*. Zmínit lze rovněž závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 – 65, podle nichž *„je to právě stěžovatel, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o jeho žádosti o udělení azylu tím, že pravdivě vylíčí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a jen na stěžovateli je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody stěžovatelem uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, stěžovatelem nesdělené, zvláště když správní orgán dal stěžovateli dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu stěžovatelem podané žádosti o udělení azylu.“*

[18] S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud nesouhlasí s argumentací stěžovatelek ohledně toho, že žalovaný měl ze žádosti stěžovatelky a) o udělení mezinárodní ochrany dovodit, že nebude možná realizace povinné školní docházky stěžovatelek b) a c), že dojde k jejich odebrání od matky, a že návrat na Ukrajinu povede k nemožnosti řádného zajišťování základních lidských potřeb, neboť to byla právě stěžovatelka a), která měla uvést veškerou argumentaci již v řízení před žalovaným. Nejvyšší správní soud tuto argumentaci považuje za účelovou, protože stěžovatelka a) před žalovaným tvrdila pouze svou nepříznivou ekonomickou situaci, což sama konstatuje i v kasační stížnosti, kterou se v soudním řízení snaží rozvést o další, v budoucnosti teprve možné nepříznivé následky vyplývající z jejich ekonomických obtíží.

[19] Nejvyšší správní soud se nemohl ztotožnit ani s další námitkou stěžovatelek, podle níž žalovaný i krajský soud nesprávně posoudily otázku naplnění kritérií pro udělení

doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, když život stěžovatelek na Ukrajině je ohrožen nezajištěním základních životních potřeb s důsledkem v podobě odebrání dětí.

[20] Podle § 14a zákona o azylu, podle něhož *„se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* Podle odst. 2 téhož ustanovení *„se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že obtížná finanční situace a v budoucnosti možné problémy se školní docházkou s následným možným odebráním nezletilých dětí nemohou představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany (podle dřívější právní úpravy pro vztažení překážek vycestování). Nelze jej totiž podřadit pod žádný z důvodů pro její udělení. Podobný nedostatek tvrzení byl již mnohokrát předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu, poukázat lze např. na rozsudek ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 – 47, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, či rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41. Přestože zmíněné judikáty se vztahují k dřívější právní úpravě překážek vycestování, jejich závěry lze bezesporu aplikovat i na nyní projednávanou věc, neboť dřívější právní úprava překážek vycestování a nynější právní úprava doplňkové ochrany jsou co do své podstaty shodné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78). Žalovaný i krajský soud se otázkou doplňkové ochrany dostatečně zabývaly a dospěly k závěru, s nímž se ztotožňuje i Nevyšší správní soud, totiž že stěžovatelky v průběhu řízení neuvedly žádné skutečnosti, které by udělení této formy mezinárodní ochrany opodstatňovaly. Stěžovatelkám v případě jejich návratu na Ukrajinu totiž zjevně nehrozí nebezpečí vážné újmy, jak je tato vymezena v § 14a odst. 2 zákona o azylu.

[22] Poukazují-li stěžovatelky na to, že v řízení nebylo zjištěno stanovisko otce (manžela stěžovatelky a)), je nutné poukázat na to, že k výslechu otce nebyl žalovaným správně shledán důvod, neboť stěžovatelka a) ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvrdila pouze svou nepříznivou ekonomickou situaci a skutečnost, že finanční prostředky získává jen otec nezletilých dětí. Z hlediska zákona o azylu tedy nebyly tvrzeny žádné relevantní informace, které by musely být žalovaným verifikovány výslechem otce a které by zároveň mohly představovat důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem, že v řízení před žalovaným nebyl zjištěn jakýkoli důvod, který by bránil návratu otce spolu se svou manželkou (stěžovatelkou a) a jejich dětmi (stěžovatelky b) a c)).

[23] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou

odpověď na námitky stěžovatelek v kasační stížnosti uvedené a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatoval, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a podle § 104a s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. Současně zdejší soud dodává, že pokud mají stěžovatelky i nadále zájem o pobyt na území České republiky, je třeba, aby se orientovaly na příslušné instituty zákona o pobytu cizinců, jejichž využití je v jejich případě namístě, na rozdíl od právní úpravy zákona o azylu.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[25] Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatelek pro řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí správního orgánu včetně řízení o kasační stížnosti byla ustanovena usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2012, č. j. 56 Az 4/2012 – 20, platí její hotové výdaje a odměnu za zastupování v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Z tohoto důvodu ji Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za tři úkony právní služby – kasační stížnost ze dne 17. 12. 2012 za tři stěžovatelky, přičemž mimosmluvní odměna byla ponížena o 20% – ve výši 5040 Kč [11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5. a § 9 odst. 3 písm. f), § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupkyni stěžovatelek celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 5940 Kč. Jelikož zástupkyně doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 5940 Kč, tj. 1247,40 Kč. Zástupci stěžovatelek bude tedy vyplacena celková částka ve výši 7187,40 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu